

naar Vandet helt op til Vinduesprosserne. Jorderne deromkring, som før var frugtbare, staar nu under Vand, og selv om Vandet efterhaanden er gaaet bort igen, saa er Jorden blevet sur. Det er store Værdier, der saaledes er gaaet til Spilde ved, at Selskabet ikke har opfyldt sine Forpligtelser. Jeg kunde nævne et Par smaa Eksempler paa, hvordan Lodsejerne deroppe er blevet behandlet af dette private Selskab. I 1896 blev der gravet en Landkanal til Fortsættelse af noget, der hedder Klastrup Aa, men denne Landkanal er ikke senere blevet oprenset, og Vandet fra Aaen var strømmet hen over Græsmarkerne, da jeg forleden Dag var derude, saa Vandet stod som en Sø. Man forstaar derfor saa udmærket, at disse Folk er meget utilfredse med Forholdene deroppe. En anden Landkanal henligger paa samme Vis, som her er skildret, den har ødelagt flere Hundrede Tønder Land ved Hovsør, for at nævne et lokalt Sted. Ogsaa det nye Selskab har faaet Indrømmelser, og jeg antager, det er paa Grund af disse Begunstigelser, at de Herrer nu helt har indstillet Udtørringen. Befolkningen har faaet den Opfattelse, og det er forstaaligt, at det nye Selskab har Ejendomsretten over disse Arealer, der før har været betragtede som offentlig Eje med Adgang for alle og enhver til at fiske og jage der. Det er nu dette private Selskabs Mening der at indrette et privat Jagtdistrikt og en Fiskepark, og i den Anledning har det faaet Dispensation fra Fiskeriloven, idet det har faaet Lov til at fiske Gedder endogsaa i Yngle-tiden. Men hvordan foregaar nu det? Det foregaar paa en Maade, som meget træffende illustrerer det private Initiativs Virksomhed deroppe norden for Lov og Ret. Selskabets Fiskerifoged udsætter sine Garn, men røgter dem ikke i en 8—14 Dage, og naar han saa kommer, er de indfangede Gedder døde, og de bliver saa kastet ud paa Strandbredden, hvor de ligger og raadner og forpuster Luften til stor Gene for Befolkningen; ikke alene hindres denne altsaa i at erhverve sig en Del af sit Udkomme ved Fiskeri, men Vandenes Rigdom bliver ligefrem lagt øde. Jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister at komme disse Folk til Hjælp saa vidt muligt, thi det var jo aabenbart et Fejlgreb fra Statens Side, da den i sin Tid indlod sig med et privat Selskab, der nu skalter og valter, som det lyster. Beboerne heroppe har tidligere

haft gode Indtægter ved Jagt og Fiskeri og har før kunnet klare sig selv, men nu maa de ty til Hjælpekasserne og til Alderdomsforsørgelsen. Det er endogsaa blevet fortalt mig, da jeg var deroppe, at i det sidste Par Aar har en halv Snes Stykker af disse smaa Jordbrugere og Fiskere maattet sælge deres Ejendomme, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at disse nu er blevet lagt ind under større Landejendomme. Den højtærede Landbrugsminister har før rykket en af mine Meningsfæller for Oplysninger angaaende en lignende Sag. Han kan nu faa Adresser, som jeg har ved Haanden, og som kan give ham de ønskede Oplysninger angaaende disse Sammenlægninger af Ejendomme. Jeg tør ikke paastaa, at det er økonomiske Grunde alene, men det er dog forringede økonomiske Forhold, som har bevirket, at disse Folk har maattet sælge.

Forholdene er altsaa meget uheldige deroppe, og den Behandling, den private Befolkning er Genstand for, illustreres maaske bedst ved følgende: En Morgen tidlig mødte Statsbetjenten op paa Foranledning af det private Selskab og tog 3 Mænd, Familieforsørgere, med sig ind til Thisted, fordi de var mistænkte for at have drevet ulovligt Fiskeri ude paa Vejerne; samtidig har 24 af Beboerne derude ved Overretten faaet Dom — ganske vist kun en Bøde paa 20 Kr. — for at have overtraadt Fiskeribestemmelserne paa det private Selskabs Jorder. Man vil efter alt dette forstaa, at Bægeret er fuldt, og at Befolkningen føler sine Retsbegreber krænket. 84 Lodsejere har ansøgt om at faa en Landvæsenkommission nedsat, og Grunden til, at jeg omtaler Sagen, er den, at disse 84 Lodsejere endnu ikke har hørt noget om, hvorvidt denne Kommission er nedsat eller ej. Den sidste Opfordring, jeg derfor ønsker at rette til den højtærede Landbrugsminister, er en Anmodning om, at hvis denne Kommission endnu ikke er nedsat, dette da snarest muligt maa ske, saaledes at den kan faa paabegyndt sit Arbejde og gjort det færdigt, saa at Befolkningen deroppe kan føle sig mere tryk. Jeg synes, at her er en Sag, hvor Kræfterne bør lægges i for om muligt at skaffe en Befolkning den Ret tilbage, som ved en beklagelig Ubetænk-somhed er blevet den frataget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.